

sig en Passiar om Byens Folk og om Fjorden, Havnen og Baadbygger Jensens Lejejoller. Kun hans Følelser overfor Faderen vedblev at være lige uforsonlige; og det var bestandig til Moderen, han skrev, naar han overhovedet lod høre fra sig.

Da Vinteren kom, og efterhaanden som Julen nærmede sig, voksede denne Trang til at gense Hjemmet og forny Afskeden med Familjen. »Blot een Gang til — og saa aldrig mere,« — som han havde sagt til sig selv allerede hin Nat paa Dampskibet.

Han levede endnu den Gang meget ensomt i København. Ganske vist opholdt ogsaa Eberhardt sig i Hovedstaden; men de to Brødre saaes kun sjældent. Eberhardt, som allerede paa dette Tidspunkt var meget forsigtig med alt, hvad der kunde tænkes at skade hans Anseelse, følte sig højst generet af denne vanslægtede Broder, der var kommen tilløbende uden engang at være Student, og han vogtede sig vel for at indføre ham i nogen af de københavnske Familjer, hvor han selv havde skaffet sig Indpas. Det glade Nybodershjem havde Per den Gang endnu ikke fundet. Han boede det første halve Aar oppe paa en Bagstuekvist hos en Enkemadam, med hvem han idelig laa i Krig, fordi han forlangte sin Morgendrikke paa Sengen og strakte sig paa hendes Sofa med Støvlerne paa.

Ved at knappe af paa Middagsmaden havde